

Sygn. akt V CNP 77/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie ze skargi Z. B.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 16 grudnia 2014 r., sygn. akt III Ca [...],

w sprawie z powództwa Z. B.

przeciwko [...]Spółdzielni Mieszkaniowej "L." w Z.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 kwietnia 2016 r.,

1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;

**2. nie obciąża skarżącego kosztami postępowania
przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

W niniejszej sprawie powód domagał się zwrotu zwaloryzowanej na podstawie art. 358¹ § 3 k.c. kaucji wpłaconej w związku z wynajmem mieszkania zakładowego. Sąd I instancji uwzględnił powództwo, natomiast Sąd II instancji zmienił to rozstrzygnięcie i powództwo oddalił. Sąd ten powołał się na sentencję uchwały Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2014 r., III CZP 83/14 (OSNC 2015, nr 9, poz. 101). W chwili wydawania zaskarżonego wyroku nie było jednak jeszcze znane uzasadnienie tej uchwały - tymczasem z jego lektury wynika wniosek przeciwny do przyjętego przez Sąd Okręgowy, że do kaucji mieszkaniowych wnoszonych na podstawie prawa lokalowego z 1974 r. należy stosować waloryzację według art. 358¹ § 3 k.c. Rację ma więc skarżący, że w zaskarżonym wyroku zajęto odmienne stanowisko od przyjętego przez Sąd Najwyższy w powołanej uchwale. Jednakże nie świadczy to o zasadności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Wręcz przeciwnie - przedstawienie w tym przedmiocie Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia i podjęcie przez ten Sąd uchwały dowodzi, że problem budzi jurydyczne wątpliwości. Można zatem bronić zarówno stanowiska przyjętego przez Sąd Najwyższy, jak i odmiennego od niego - takie odmienne stanowisko było zresztą przyjmowane przez niektóre sądy powszechne. Powołana uchwała nie jest źródłem prawa, zapadła też ona na tle innej sprawy, a zatem w tej sprawie oczywiście nie wiąże. Choć więc kwestionowane rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego jest kontrowersyjne, to jednak trzeba przyjąć, że działał on w granicach swobody orzeczniczej, nie doszło zatem do oczywiście nieprawidłowego zastosowania lub interpretacji prawa, a w konsekwencji do wydania oczywiście nieprawidłowego wyroku. Specyfika postępowania o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, gdzie skarga jest przede wszystkim środkiem do uzyskania prejudykatu do następczego postępowania odszkodowawczego, nie uzasadnia jej uwzględnienia w tej sprawie. Sąd *meriti* przyjął na tle kontrowersyjnego przepisu jedną z potencjalnie możliwych interpretacji, co pozwala przyjąć, że skarga jest oczywiście nieuzasadniona (art. 424⁹ k.p.c.). Zarazem jednak szczególne

okoliczności tej sprawy przemawiają za nieobciążaniem powoda (skarżącego) kosztami postępowania o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 102 k.p.c.).

jw